

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๕/๒๔๘๕ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนี้สมาชิกมาประชุม ๑๒๖ นาย เป็นองค์ประชุมแล้ว
ฉันมีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบเรื่องหนึ่ง คือได้รับหนังสือจากท่านนายกรัฐมนตรี
ลงวันนี้ เรื่อง นายพลเอก อุม พิชยนทรโยธิน ถึงอธิบดีกรม มีความว่า
ทวยคณะรัฐมนตรีมีความเสียใจอย่างสุดซึ้งที่จะแจ้งให้ทราบว่า ได้รับหนังสือจาก
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์แจ้งมาว่า นายพลเอก อุม พิชยนทรโยธิน
ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ได้ป่วยเป็นโรคความดันโลหิตสูง และหัวใจพิการ
ถึงอธิบดีกรมเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๔๘๕ เวลา ๑๐.๒๕ นาฬิกา จึงเรียนมา
เพื่อทราบ ในโอกาสนี้ฉันขอเชิญชวนท่านทั้งหลายยืนขึ้นเพื่อแสดงความไว้อาลัย ๑ นาที
ตามระเบียบ

ที่ประชุมรับทราบและได้ยืนขึ้นไว้อาลัยเป็นเวลา ๑ นาที

ประธานสภาฯ : ในระเบียบวาระต่อไปกระที่ ๑ กระที่ ๑ ของนายพัน
สุพรรณสาร

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ฉันขอตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรี
มีข้อความดังจะกล่าวต่อไปนี้ ๑. เวลาไปอุปการะในการครองชีพของราษฎร
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเท่าที่ฉันเคยไปเห็น โคซากแลนจนเกิดความเดือดร้อน
อย่างยิ่ง เช่นไม่มีเชื้อเพลิงจะไฟทั้งไม้ซีกและน้ำมันก๊าด สมมุติว่า น้ำตาลทราย
โดยเฉพาะไม้ซีกไฟและน้ำมันก๊าดแล้วไม่มีเลย ในเวลากลางคืนต้องอยู่กันมืด ๆ
เพราะไม่มีน้ำมันจุดตะเกียง เวลาหุงต้มอาหารก็ต้องสูมไฟกลมไว้กับขอนไม้ เป็น
เชื้อเพลิงตลอดวันตลอดคืนสำหรับใช้หุงต้ม เพราะไม่มีไม้ซีก ความเดือดร้อนดังกล่าว

นี้ รัฐบาลมีทางแก้ไขและช่วยเหลืออย่างไรบ้างหรือไม่

นายโป - ะ สมาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอตอบว่า ความเดือดร้อนในเรื่องการขาดแคลนเครื่องอุปโภคและบริโภคนี้ ได้เป็นอยู่โดยทั่วไป ในประเทศที่อยู่ในภาวะสงครามซึ่งจะหลีกเลี่ยงเสียมิได้ สงครามยิ่งขยายใหญ่โตขึ้นเพียงใด และยิ่งนานวันเท่าใด การขาดแคลนก็ยิ่งมีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ทั้งนี้เพราะการขาดระหว่างประเทศของยุทธภัณฑ์ วัสดุสำเร็จ และวัตถุดิบที่จะนำมาประกอบขึ้นภายในประเทศเราก็กวักยอกของขาดแคลนลงเป็นธรรมดา รัฐบาลได้ตระหนักในเรื่องนี้อยู่แล้ว และก็พยายามหาทางแก้ไขอยู่ทุกวิถีทาง โดยได้สั่งให้กระทรวง ทบวง กรม เจ้าหน้าที่หาทางปิดป่าขอเดือดร้อนในเรื่องการขาดแคลนอยู่แล้ว ก็ยังจะเห็นได้ที่รัฐบาลได้จัดตั้งกระทรวงการอุตสาหกรรมขึ้น ซึ่งก็ได้ได้รับความร่วมมือจากสภา ฯ นี้เป็นอย่างดี และนอกจากนี้รัฐบาลก็ยังได้จัดตั้งกรมการคณะต่าง ๆ ขึ้น เพื่อหาทางผลิตสินค้าที่จำเป็นในการครองชีพขึ้นภายในประเทศอยู่แล้ว

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ฉันขอชี้ว่า รัฐบาลทราบบ้างหรือไม่ว่า ที่ขาดแคลนนั้นเพราะไม่มีจริง ๆ หรือมีทานหนึ่งอยู่ใดที่มีทรัพย์มาก ๆ ขอเอาไปเก็บกักไว้ ทราบบ้างหรือไม่

นายโป - ะ สมาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : เรื่องนี้ทางรัฐบาลก็ทราบว่า มีหลายประเภท บางประเภทนั้นอาจจะขาดแคลนไปก็บางแต่ก็ไม่ใช่ทุกท้องที่ แต่บางประเภทนั้นเป็นอย่างที่ท่านตั้งกระทู้ คือมีบุคคลเอาไปกักที่เรียกว่าสต็อกเอาไว้เพื่อขายหรือกำไร ทั้งนี้รัฐบาลได้พยายามตั้งท่านจะแลเห็นว่าได้ไปยึด ไปจับ ไปฟ้องศาล นี้ที่รัฐบาลได้ทำไปแล้ว

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ฉันขอชี้ว่า สำหรับเครื่องอุปโภคในการครองชีพอื่น ๆ อาจจะกระทบกระเทือนโดยบางสำหรับสินค้าที่เกี่ยวข้องที่จะต้องมาจากต่างประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม้ซีกไฟและน้ำมันก๊าด ซึ่งเราได้ทำการจำหน่ายอยู่เวลานี้ โดยให้บริษัทจันทักไปจำหน่าย แล้วเอาไปขายเสียตามห้องร้านบ้าง นอกบุญบ้าง จึงอยากทราบว่าถ้ารัฐบาลจะได้จัดการวิธีการขายน้ำมันก๊าด และ

ไม่ซัดไฟ โดยให้กรมการอำเภอเฉลี่ยให้กับราษฎรเป็นครัวเรือนไปโดยปริมาตรทั่วถึงกันเช่นนี้ รัฐบาลจะทำได้หรือไม่

นายไป - ระ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ในข้อนี้ รัฐบาลได้กำลังพิจารณาและจัดการอยู่แล้ว คือได้พูดกันในระหว่างกระทรวงต่าง ๆ ในที่ประชุมที่เรียกว่า ปทร.

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ท่านรัฐมนตรีที่เคียรพ ฉันทขอ ความกรุณาทราบอีกครั้งหนึ่งว่า ที่กำลังพิจารณาอยู่นี้มีหลักการอย่างไร

นายไป - ระ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : คือเท่าที่ ทราบตามข่าวว่าจะเปลี่ยนมือจากบริษัทจังหวัดไปอยู่ในคณะกรรมการอำเภอใดหรือไม่ นั้น อันที่จริงรัฐบาลได้พยายามทำอย่างนี้อยู่แล้ว คือรู้สึกว่าการอำเภอไปช่วยทำนั้น ความสะดวกของราษฎรบางที่จะดีกว่าบริษัทจังหวัด เพราะบริษัทจังหวัดมีงานอื่น มากกว่า แต่ทางอำเภอจะทำแต่เฉพาะสินค้าที่จำเป็น แต่หลักการจะมีอย่างไรนั้น ก็แล้วแต่ของที่ ท้องที่มีเทศบาลเข้มแข็ง ก็ให้เทศบาลทำได้เต็มที่ ถ้าบางแห่ง ถ้าเทศบาลไม่สามารถก็ต้องเปลี่ยนมาให้จังหวัดแล้วแต่กรณี

ประธานสภา : กระตุคอไปของนายโสภณ สุกธีระ

นายโสภณ สุกธีระ (ขอนแก่น) : ฉันท้กระตุคถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง คมนาคมตั้งค่อไปนี้ ถนนสายขอนแก่น - กาศสินธุ ได้จัดทำกันมาหลายปีแล้ว เพิ่มถมกิน ไรยอฐ ไรยหิน เสร้จจากขอนแก่นถึงลำน้ำพอง ส่วนจากน้ำพองถึงกาศสินธุ ยังไม่ เสร้จจากขอเรียนถามว่า ๑. ทำไมการร้สร้างถนนสายนี้ค่อนจากลำน้ำพอง ถึงกาศสินธุจึง เสร้จลาจลกว่าค่อนขอนแก่นถึงลำน้ำพอง ๒. เมื่อใดจะทำการก่อสร้าง เสร้จและเปิดให้วคยานสัญจร ไปมาได้

นายอมรวง ศุภชลาศัย ร.ม. : รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : เรื่องนี้ ทางกองทางรถไฟโอกาสแก่จังหวัดพิจารณาว่า ทางตอนใดสำคัญก็ให้จังหวัดจัดทำไปได้

นายโสภณ สุกธีระ (ขอนแก่น) : ความมุ่งหมายของรัฐบาล คืออยากจะ เปิดถนนสายนี้ เมื่อครบตามโครงการนี้ ขอถามว่าโครงการถนนสายนี้ได้เตรียมการ ทำสะพานหรือคูกคลองเมื่อถนน เสร้จอย่างไรบ้างหรือไม่

น.อ. บุ่ง ศุภชาติชัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : เรื่อง
นี้กรมทางได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ในเมื่อมีโอกาสจะทำได้ เพราะเวลานี้กรมทาง
มีงานอื่นที่จะต้องทำมาก

ประธานสภา ฯ : กระทู้ออกไปของนายโสภณ สุภธีระ เรื่องการบำรุง
พันธุ์โค

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ฉันขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรธิการดังต่อไปนี้ ทั่วปรากฎว่า โคโคถูกฆ่าเป็นอาหารทั้งตัวผู้
และตัวเมียวันหนึ่งเป็นจำนวนมาก จึงเป็นที่น่าวิตกว่า หากไม่มีการป้องกันและ
การบำรุงแล้ว นับวันโคจะหมดไปและอาจสูญพันธุ์ จึงขอเรียนถามว่า ๑. รัฐบาล
จะดำเนินการอย่างไรในเรื่องบำรุงส่งเสริมพันธุ์โคให้มีปริมาณและคุณภาพมากขึ้นถึง
ที่ได้แถลงนโยบายไว้ต่อสภาผู้แทนราษฎร ๒. ในขณะนี้ได้ดำเนินการตามนโยบาย
ดังกล่าวแล้ว ไปแล้วเพียงใด

นายอุทัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : กระทรวง
เกษตรธิการขอตอบว่า การบำรุงส่งเสริมพันธุ์โคทั้งในทางปริมาณและคุณภาพนั้น
ทางการได้เห็นความสำคัญอยู่ จึงได้จัดตั้งกรมปศุสัตว์และสัตว์พาหนะขึ้น โดยให้
เป็นกรมเจ้าหน้าที่ในเรื่องปศุสัตว์และสัตว์พาหนะโดยเฉพาะ ได้ดำเนินการบำรุง
และส่งเสริมทั้งนี้ จัดตั้งหน่วยบำรุงพันธุ์โคขึ้นในท้องที่ต่าง ๆ ทำการผสม
และคัดเลือกพันธุ์โคที่ดี เพื่อจำหน่ายให้แก่ราษฎรนำไปผสมพันธุ์ต่อไป ใน พ.ศ.
นี้จะได้ตั้งขึ้นอีก ๕ หน่วย ๒. ดำเนินการบำรุงพันธุ์โคตามนโยบายแห่งพระราชบัญญัติ
บำรุงพันธุ์และรักษาปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พ.ศ. ๒๔๗๘ ๓. ทำการปราบปราม
โรคระบาดสัตว์ โดยเพิ่มเจ้าหน้าที่สัตว์รักษาเป็นขึ้นอีกกว่า ๑๕๐ คน เป็นที่คาด
หมายว่าจะระงับโรคระบาดได้ทันทั่วทั้งขึ้น ๔. ทำการโฆษณาแนะนำการเลี้ยง
บำรุงโคและการป้องกันโรคระบาดทางวิทยุกระจายเสียง หนังสือพิมพ์ และส่ง
เจ้าหน้าที่ออกไปประชุมชี้แจงแก่ราษฎรตามท้องที่ต่าง ๆ

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ความที่รัฐบาลได้เคยว่า ในคำรณรงค์ส่งเสริม
พันธุ์โคได้มีประการหนึ่งคือ ตั้งหน่วยผสมพันธุ์โค ตามที่ฉันสงสัย เห็นปรากฎว่า

ได้มีการตั้งมาเป็นเวลานาน ฉันขอเรียนถามว่า การตั้งที่นครราชสีมา กิติ ชอนแก่น กิติ โคทำการเผยแพร่พันธุ์โคให้แก่ราษฎรเป็นจำนวนประมาณเท่าใด เท่าที่ตั้งมา เป็นเวลาประมาณ ๑๐ ปี

นายอุทัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ : ในครั้ง ครั้งก่อนเป็นการตั้งเพียงทดลองเท่านั้น ในครั้งต่อไปจะโคทำการอย่างจริงจังต่อไป จึงได้แยกเป็นกรมปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ

นายโสภณ สุภธีระ (ชอนแก่น) : ในขณะนี้ปรากฏว่ามีพ่อค้าตั้งเอกรชนและ พูลาธิการอย่างจังหวัดชอนแก่น ปรากฏว่าความซื้อโคในภาคอีสานไปประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ ตัว และเป็นที่น่าวิตกว่าโคที่ใช้ในการขนส่งจะไม่มี เพราะฉะนั้นในขณะนี้ รัฐบาลโคทราบและมีหนทางที่จะพิจารณาป้องกันอย่างไรหรือไม่ เพราะโคของเรา มีการกว้านซื้อกันมาก ๆ พันธุ์โคของเราจะหมดไป รัฐบาลจะทำอย่างไร

นายอุทัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ : ในข้อที่ ท่านสมาชิกวิตกนั้น รัฐบาลโคพิจารณาแล้วเห็นว่า พันธุ์โคของเราจะไม่หมดไป รัฐบาลโคทำสถิติไว้ โคจะไม่สูญพันธุ์ ดังที่จะแสดงสถิติให้ทราบ โคทั่วประเทศมี ๖ ล้าน เป็นตัวเมีย ๓ ล้าน ตัวผู้ ๓ ล้าน ๒ ตัวตกลูกตัวหนึ่ง ก็ตกลูกปีหนึ่ง ประมาณ ๑ ล้าน ๕ แสนตัว แต่โคที่ฆ่าเป็นอาหารเฉพาะจังหวัดพระนครและธนบุรี วันละ ๔๐ ตัว อีก ๗๒ จังหวัด ประมาณจังหวัดละ ๕ ตัว เมื่อรวมทั้งประเทศ ๔๔๓ ตัวต่อวัน เมื่อคิดเป็นปีก็ประมาณ ๑ แสน ๖ หมื่นตัว แต่คิดเอาเหตุอื่นมาตั้งที่ ท่านสมาชิกว่าเอาไปตกลูกอีกเท่าหนึ่ง ก็ประมาณ ๓ แสนตัว เพราะฉะนั้นพันธุ์โค ก็จะไม่หมด เพราะเรามีประมาณ ๑ ล้าน ๕ แสน

นายโสภณ สุภธีระ (ชอนแก่น) : ตามที่รัฐบาลโครายงานว่าแสดงสถิตินั้นเป็น ของที่น่าปลื้มใจ แต่ที่ฉันทราบมา สถิตินั้นโดยมากสอบถามไปทางเทศบาลว่า โค ๓๐๐-๔๐๐ ตัว ท่านหาโคสอบถามไปให้แน่นอนตามท้องที่อำเภอต่าง ๆ ไม่ และ อยากจะขอเรียนให้ทราบว่าโคที่ทำการสวักกันโดยไม่ได้ขออำนาจบัตรนั้นเป็นจำนวนร้อย กว่าเท่าที่ขออำนาจบัตร เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้จะทำการป้องกันการมาสัตว์อย่างไร บ้าง สำหรับสถิตินั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการขอ

นายอุทัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ : เท่าที่ได้
กล่าวมาแล้ว มีเหตุอื่น ๆ ควบ มีบวกอีกเท่าตัว ก็เป็น ๑ แสนกว่า ส่วนเหตุอื่น ๆ
นั้นก็เป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่จะช่วยกันป้องกัน และในเรื่องนี้ก็ได้กระวังอยู่แล้ว

ประธานสภา ฯ : กระทบต่อไปของ พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช

พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ฉันขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรมดังต่อไปนี้ ตามที่เจ้าหน้าที่โรงงานน้ำตาลไทยแบ่ง
รายได้ให้เจ้าของไร่อ้อยปีแรก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ปีหลัง ๆ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ตามราคา
น้ำตาล ซึ่งเจ้าหน้าที่กำหนดค่าตัวในฤดูหีบอ้อยคราวหนึ่ง ๆ ไม่มีการขึ้นลงตามราคา
ตลาด และไม่แบ่งรายได้จากราคาน้ำอ้อยที่ได้ให้เจ้าของไร่อ้อยนั้น เพื่อความเป็น
ธรรม ขอทราบวา ๑. เจ้าหน้าที่จะกำหนดราคาน้ำตาลทุกระยะเวลาขึ้นลงตาม
ตลาดจะไต่หรือไม่ ๒. รายได้จากราคาน้ำอ้อยที่ได้ซึ่งไม่ได้แบ่งให้เจ้าของไร่อ้อย
นั้น ถ้าจะแบ่งให้เจ้าของไร่อ้อยมีรายได้เพิ่มขึ้นอีก จะไต่หรือไม่ ถ้าไม่ไต่
เพราะเหตุใด

พล.อ.ต. มณี มหาสันตนะ เวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การอุตสาหกรรม : กระทรวงการอุตสาหกรรมขอตอบว่า เรื่องส่วนแบ่งเงินให้
เจ้าของไร่อ้อยตามราคาน้ำตาลนั้น ความจริงโรงงานน้ำตาลเป็นกิจการของบริษัท
ส่งเสริมอุตสาหกรรมไทยจำกัด ได้ติดต่อสอบถามขอความไปยังบริษัท ฯ และได้รับ
คำชี้แจงดังต่อไปนี้ ๑. เรื่องการกำหนดราคาน้ำตาลทุกระยะเวลาขึ้นลง ตามราคา
นั้น ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ได้ปฏิบัติอยู่แล้วและได้กระทำในคราวที่ถึงฤดูหีบอ้อย
เมื่อพฤษภาคมก็เป็นอันหมดเขต อย่างไรก็ตามการกำหนดราคานั้นเป็นราคาที่โรงงานตั้ง
เป็นราคาส่งขาย โดยคิดหักค่าบรรจุ ค่าเก็บรักษา ค่ากิจการลงบ้างตามสมควร
๒. การที่จะแบ่งรายได้ในราคาน้ำอ้อยที่ได้ ให้เจ้าของไร่เพิ่มขึ้นเป็นรายได้ถึนั้น
บริษัทชี้แจงว่ากระทำได้ในทำนองเดียวกับเจ้าของโรงสีรับจ้างสีข้าว ซึ่งลำข้าว
เมื่อสีแล้ว เจ้าของโรงสีเขาก็ราคารันนั้นเป็นค่าจ้างส่วนหนึ่งกับค่าจ้างส่วนอื่นเมื่อ
เจ้าของชาวมูไปจ้างกองการรับควย เจ้าของโรงสีไม่ซัดของ แต่ยกกองก็คิดค่าจ้างส่วน
อื่นสูงขึ้นไปเป็นการชดเชยกันในตัว ฉะนั้นรายได้ในราคาน้ำอ้อยนี้ เมื่อเจ้าของไร่

ต้องการแบ่ง ทางบริษัทก็จะคงคิดลดส่วนแบ่งของน้ำศาลที่หีบโคลงไปตามส่วนเช่นเดียวกัน แต่จริงเรื่องน้ำอ้อยขี้โคลนอาจขายไม่ได้สะดวกหรือไม่ที่รัฐมนตรีก็เคยมี คังนี้เป็นคน

พล.ต.พิณ อมรวิสัยสร เกษ (ลำปาง) : ฉันทังไม่ฉันทัก ขอลถามซึกอีกว่า จะแบ่งให้ตามราคาตลาดนั้นจะไคหรือไม่ไค ตรงนี้ยังไม่ฉันทัก

พล.อ.ค. มุณี มหาสันทนะ เวชยันตรังสถณฎ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม : ในเวลานี้ก็ทำอยู่แล้วตามราคาขี้โคลน แต่เท่าที่เรียนว่าน้ำศาลที่คิดจากโรงงานของบริษัทนั้นเป็นราคาที่สูงขาย

พล.ต.พิณ อมรวิสัยสร เกษ (ลำปาง) : เจ้าของไร่อ้อยโดยมากหย่อนการศึกษา ไม่เคยทราบในการแบ่งปันราคาต่าง ๆ เช่นนี้ ฉันทังขอทราบวาเจ้าของไร่อ้อยจะตั้งผู้เขี้ยวชามไปตรวจจะไคหรือไม่ ในการแบ่งปันนี้

พล.อ.ค. มุณี มหาสันทนะ เวชยันตรังสถณฎ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม : นั้นเป็นเรื่องภายใน เป็นการตกลงระหว่างเจ้าของไร่อ้อยกับโรงหีบน้ำศาล

ประธานสภา : กระจุกต่อไปของนายแก้ว สิงหะคเชนทร

นายแก้ว สิงหะคเชนทร (พิจิตร) : ฉันทังขอตั้งกระจุกถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเรื่องเรือเดินทะเลของไทยคังต่อไปนี้ ๑. เรือเดินทะเลของไทยไคถูกชนชาติศัตรูทำลายและยึดไว้จนถึงบัดนี้รวมกิล่า คือเรืออะไรบ้าง ๒. บรรดาเรือที่ถูกชนชาติศัตรูยึดไว้ฉันทังขอมาผู้ป่นหมามิตรของเราไคยึดคืนไว้บ้างหรือไม่ ถ้ามีขอทราบวาผู้ป่นไคจัดการคืนให้แก่ไทยเรียบร้อยแล้วหรือยัง

น.อ.บุง ศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ขอประธานตอบวาเรือเดินทะเลที่ถูกชนชาติศัตรูยึดไว้หรือถูกทำลายยังไม่ทราบแนรวม ๒ ลำ คือเรือ "สุริโยทัยนาวา" "เทพสตรี นาวา" ศรีสุนทร นาวา" "นางเสือง นาวา" "วิสุทธิกษัตริย์ นาวา" ของบริษัทเดินเรือทะเลจำกัก และมีเรือ "รีคัง" อีก ๑ ลำ เป็นของบริษัเดินเรือไทยจำกัก เรือทั้ง ๒ ลำที่กล่าวแล้วนั้นยังอยู่ในระหว่างสืบสวนของเจ้าหน้าที่ทหารญี่ปุ่น ซึ่งทางการของเรากำลังติดต่อเรื่องนี้โดยใกล้ชิดอยู่แล้ว

มีเรือคงอยู่จริง ทางกรมของญี่ปุ่นมหาสมุทรของเราคงจะคืนให้เราเป็นแน่

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ฉันขอประธานทราบว่า ที่ญี่ปุ่นมหาสมุทรได้ยึดคืนไว้นั้น ท่านจะกรุณาชี้แจงได้หรือไม่ว่า เป็นเรืออะไรบ้าง และขอประธานชี้แจงอีกว่า ในขณะที่เราไม่มีเรือสำหรับอำนวยความสะดวกในทะเลในขณะนั้น ท่านจะจัดการแก้ไขอย่างไรเพื่ออำนวยความสะดวกในทะเลให้เป็นการเรียบร้อย

น.อ. บุง ศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : เวลาที่ทางกรมกระทรวงคมนาคมยังไม่ได้รับรายงานจากที่ใดโดยว่า เรือของเราตกอยู่แกมหาสมุทรญี่ปุ่น ส่วนข้อ ๒ ที่ถามนั้น เป็นเหตุสุดวิสัยในเวลานี้ที่จะหาเรือเดินแทนไม่ได้

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ฉันขอประธานชี้แจงว่า ในขณะที่ท่านหาเรือกลไฟและเรืออื่น ๆ ใช้ไม่ได้ในขณะนั้นนั้น ฉันขอประธานทราบว่ารัฐบาลมีนโยบายที่จะสร้างเรืออื่น ๆ เป็นต้นว่า เรือสำเภาซึ่งเราเคยใช้กันอยู่ในสมัยกรุงศรีอยุธยา และคนกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นเครื่องแกมดีกว่าที่จะมานั่งกอดเขายูหรือ

น.อ. บุง ศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : เวลาที่รัฐบาลก็กำลังหาเรือเหมือนกันที่จะสร้างเรือ รัฐบาลทราบว่าเรือสำเภาในนี้ไม่มีประโยชน์ที่จะเอามาใช้แทนเรือเหล็กในเวลานี้ และอีกประการหนึ่งเหล็กทำไม่ได้ในเวลานี้

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ขอทราบว่าเมื่อเรือเหล็กหาไม่ได้ ที่นี้ถ้าเราจะสร้างเรือสำเภาใช้แทนจะไม่ดีกว่าหรือ รัฐบาลจะจัดการอย่างไรในเรื่องนี้

น.อ. บุง ศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : เวลาที่รัฐบาลกำลังเสาะหาเหล็กกันที่จะหาเรือมาเดินแทนให้ได้ แต่ว่าเวลานี้หาลำบากมากเนื่องจากหาเรือยาก จึงเป็นการสนใจที่จะหาเรือมาแทน

ประธานสภา : กระทู้อต่อไปของ พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช

พล.ต. พิน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ฉันขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ ความที่รัฐบาลได้ออกพระราชกฤษฎีกาส่งงานอาชีพและวิชาชีพสำหรับคนไทยไว้แล้วนั้น แต่ยังไม่เห็นว่าการอาชีพและวิชาชีพอีกข้างอย่างซึ่งเหมาะสมและควรรับส่งงานไว้สำหรับคนไทยในชั้นต้นนี้ โดยยอมให้ชนต่างชาติดำเนินการต่อไปได้

ไม่เกินเวลา ๒ ปี เช่นการรับจ้างเย็บและตัดเสื้อผ้าชาย การจำหน่ายเครื่องคัมและ
 น้ำจากกาแฟ การฟอกหนัง และรับจ้างเย็บหนัง การทำจำหน่ายและขายส่งปลาเค็ม
 กะปิ น้ำปลา จากทะเลหรือทะเลสาบ ในการอาชีพและวิชาที่พูดกล่าวมาแล้วนี้ รัฐ
 บาลตำรวจจะสงวนไว้สำหรับคนไทยหรือไม่ ถ้าจะสงวน ๆ ไว้เมื่อใด

นายโป - ะ สมานทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย. กระทรวง
 มหาดไทยขอตอบว่า ยังไม่พร้อมที่จะชี้แจงโดยเปิดเผยได้ในขณะนี้

ประธานสภา ฯ . ทบทวนกระทู้ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 เงินช่วยชาติในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

บันทึก

หลักการและเหตุผล

ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติเงินช่วยเหลือในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

เพื่อให้ผลในทางปฏิบัติรัดกุม และให้กิจการค้าขายข้าวดำเนินไปโดยสะดวก
ยิ่งขึ้น

เหตุผล

เนื่องจากมีผู้ฝากข้าวใหญ่อื่นขาย เป็นเหตุให้การตรวจสอบจำนวนข้าวของ
เสียเงินช่วยเหลือเป็นการยุ่งยากทั้งฝ่ายเจ้าพนักงานและพ่อค้าชาวอย่างหนึ่ง และ
เนื่องแต่โรงสีอาจต้องซื้อข้าวจากคู่มือใดเป็นโรงสีเพื่อขายอีกต่อหนึ่ง เป็นเหตุให้
จะต้องเสียเงินช่วยเหลือสำหรับข้าวจำนวนเดียวกันสองหน ซึ่งเป็นกรณีที่ไม่อยู่ใน
ความมุ่งหมายอย่างหนึ่ง จึงเป็นการสมควรที่จะแก้ไขกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติ
เงินช่วยชาติในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๕

"มาตรา ๑๓ ทวิ ในกรณีที่ผู้ทำการโรงสีส่งข้าวของคนหรือที่ตนยึดถือไปยังผู้อื่นโดยมิใช่เนื่องจากสัญญาซื้อขาย นอกจากในกรณีที่ส่งมอบแก่เจ้าของ ให้ถือว่าผู้ทำการโรงสีได้จำหน่ายในการซื้อ และให้ถือว่าได้มีการส่งมอบข้าวตั้งแต่วันส่งข้าวขึ้น"

มาตรา ๔ ทวิ ในเดือนใดผู้ใดส่งข้าวไปนอกราชอาณาจักรให้ผู้นั้นแจ้งเป็นหนังสือว่า ข้าวที่ส่งไปนั้นได้ซื้อจากผู้ใด เป็นจำนวนเท่าใด และส่งออกทางใด ภายในวันที่ ๗ ของเดือนถัดมา

การแจ้งสำหรับผู้ที่มีสำนักงานใหญ่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้แจ้งต่ออธิบดี
สำหรับผู้ที่มีสำนักงานใหญ่ในจังหวัดอื่น ให้แจ้งต่อข้าหลวงประจำจังหวัดที่สำนักงาน
ใหญ่ตั้งอยู่"

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเงินช่วย
ชาติในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๕

"มาตรา ๑๖ ทวิ ทุกเดือนที่มีการซื้อขาย อันเป็นกรณีได้รับยกเว้นเงินช่วยชาติ
ตามมาตรา ๑๖ ให้ผู้ซื้อและผู้จำหน่ายในการซื้อขายรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดสอง
ฉบับภายในวันที่ ๗ ของเดือนถัดมา

การแจ้ง สำหรับผู้ที่มีสถานที่การค้าแห่งใหญ่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้
แจ้งต่ออธิบดี สำหรับผู้ที่มีสถานที่การค้าแห่งใหญ่ในจังหวัดอื่น ให้แจ้งต่อข้าหลวง
ประจำจังหวัดที่สถานที่การค้าแห่งใหญ่ตั้งอยู่"

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๔ ทวิ และมาตรา ๒๕ แห่ง
พระราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๕

"มาตรา ๒๔ ทวิ ผู้ใดมีหรือครอบครองข้าวไว้เพื่อจำหน่ายในการซื้อในสถาน
ที่การค้าของตนเองแห่งเดียวหรือหลายแห่งรวมกันไม่ต่ำกว่าห้าพันหีบหลวงเป็นประจำ
จำ อาจยื่นคำร้องตามแบบที่อธิบดีกำหนด เพื่อขอให้คนมีสิทธิและหน้าที่ เช่นเดียวกับผู้
ทำการโรงสีได้ เมื่ออธิบดีได้พิจารณาออกใบอนุญาตให้แล้ว เพื่อประโยชน์แห่งพระ
ราชบัญญัตินี้ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ทำการโรงสีและให้ถือว่าสถานที่การค้าของผู้นั้นตามที่ระ
บุในใบอนุญาตเป็นโรงสี

การยื่นคำร้อง สำหรับผู้ที่มีสถานที่การค้าแห่งใหญ่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี
ให้ยื่นต่ออธิบดี สำหรับผู้ที่มีสถานที่การค้าแห่งใหญ่ในจังหวัดอื่น ให้ยื่นต่อข้าหลวงประจำ
จังหวัดที่สถานที่การค้าแห่งใหญ่ตั้งอยู่"

ในการออกใบอนุญาตตามความในวรรคต้น ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดเงื่อนไข
ตามแต่จะเห็นสมควร ถ้ามีการผิดเงื่อนไข ให้อธิบดีมีอำนาจถอนใบอนุญาตคืนได้

เมื่ออธิบดีได้ถอนใบอนุญาตตามความในวรรคก่อนแล้ว ให้ผู้รับอนุญาตเสียเงิน
ช่วยชาติสำหรับข้าวที่มีหรือครอบครองอยู่ทั้งหมดในขณะนั้นเสมือนได้มีการจำหน่ายใน

การซื้อข้าวในวันตอนใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๒๕ ตรี ให้อธิบดีมีอำนาจวางระเบียบกำหนดให้ผู้การโรงสีปฏิบัติเกี่ยวกับ การแสดงเวลาทำการสีข้าว และติดตั้งเครื่องวัดเพื่อตรวจสอบในโรงสีได้"

มาตรา ๒๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๐ ทวิ หรือมาตรา ๑๖ ทวิ หรือ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดตามความในมาตรา ๒๕ ตรี มีความผิดต้องระวาง โทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท"

มาตรา ๔ ชาวที่ผู้ทำการโรงสีฝากให้ผู้อื่นถือไว้เพื่อจำหน่ายในการซื้อก่อนวันใช้ พระราชบัญญัตินี้ ถายังมิให้จำหน่ายจนพ้นห้าวันนับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ให้ถือว่า ผู้ทำการโรงสีนั้นได้จำหน่ายในการซื้อและส่งมอบข้าวแก่ผู้อื่นแล้ว

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยมีหลักการเพื่อให้ผลในทางปฏิบัติรัดกุม และให้กิจการค้าขายข้าวดำเนินไป โดยสะดวกยิ่งขึ้น เหตุผลก็คือว่า ในพระราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน ซึ่งได้ออกประกาศใช้ไปแล้วนั้นมีหลักสำคัญก็คือ จะเก็บเงินช่วยชาติจากข้าวซึ่งออกจากโรงสีเป็นข้อสำคัญ และได้ปฏิบัติไว้ให้ชาวที่ซื้อขายกันในระหว่างโรงสีนั้นได้มีการเสียเงินช่วยชาติแต่ครั้งเดียว แต่บัดนี้ปรากฏว่ามีพ่อค้าขายข้าวฝากซึ่งกันและกันจากโรงสีแห่งหนึ่งไปให้ที่เรียกว่า "ล้ง" รับไปอีกทีหนึ่ง แล้วจาก "ล้ง" ไปขายให้โรงสี ในการนี้ เป็นเหตุให้เกิดความยุ่งยากในการตรวจสอบบัญชีและเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีนี้เงินช่วยชาติอยู่เป็นจำนวนมาก และนอกจากนั้นก็เห็นใจพ่อค้าที่ทำการหักข้าวไว้ขายให้ ผู้บริโภคอีกต่อนั้นนั้น จำเป็นจะต้องให้ "ล้ง" คือพ่อค้าชาวนามีสิทธิเท่ากับโรงสี คือมีการขายช่วงระหว่าง "ล้ง" กับโรงสีแล้ว ก็ให้ถือว่ามิสิทธิอย่างเดียวกับโรงสีจึงเห็นสมควรจะแก้ไขกฎหมายให้มีการเสียภาษีแต่ครั้งเดียว

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น จึงขอให้ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้
พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอเสนอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ ๘ นาย

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลเสนอขอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา—
เรื่องนี้ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น จึงถือว่าที่ประชุมมีมติ มีจำนวน ๘ นาย
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น จึงถือว่าที่ประชุมมีมติ

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอเสนอ ๓ นาย หม่อมเจ้าวิมาวาทิตย์ ระพีพัฒน์ นายปพาฬ บุญ - หลง นายพร
มลิขทอง

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ขอเสนอ พ.ต. ขจร ชจรกลาง
สนาม

มีสมาชิกรับรอง
นายทองดี จันทรวงศ์ (ราชบุรี) : ขอเสนอ ร.อ. เข็ม เอกสิทธิ์

มีสมาชิกรับรอง
ร.ท. อุต นิตยสุทธิ (นครราชสีมา) : ขอเสนอ นายพุดเทศ กาญจนเสริม

มีสมาชิกรับรอง
นายเจสสา เกลานนท (ตราด) : ขอเสนอ นายทองดี จันทรวงศ์

มีสมาชิกรับรอง
ประธานสภา ฯ : กรบแล้ว ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ๑. ม.จ. วิมาวาทิตย์ ระพีพัฒน์ ๒. นายพร มลิขทอง
๓. นายปพาฬ บุญ-หลง ๔. พ.ต. ขจร ชจรกลางสนาม ๕. ร.อ. เข็ม เอกสิทธิ์
๖. นายพุดเทศ กาญจนเสริม ๗. นายทองดี จันทรวงศ์

ประธานสภา ฯ : ประมุขัตติภายในวันนี้

พล.ต.เกา เพ็ชรเลิศ บริรักษ์บุษยภักดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
แปรญัตติภายใน ๒ วัน

ประธานสภาฯ : ท่านรัฐมนตรีขอให้แปรญัตติภายใน ๒ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉันทัดว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐสภา

บันทึกหลักการและเหตุผล
ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

ปรับปรุงบทลงโทษในพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหารให้รัดกุมและเพิ่มอัตราโทษ
ให้สูงขึ้น

เหตุผล

เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ร่างพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบทหาร (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๕๔๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่อง
แบบทหาร พุทธศักราช ๒๕๓๗

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๔๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็น
ต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร
พุทธศักราช ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒ ผู้ใดแต่งเครื่องแบบทหารตามพระราชบัญญัตินี้ หรือแต่ง
เครื่องแบบทหารที่ยังคงใช้ราชการอยู่ โดยไม่มีสิทธิจะแต่งได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงห้าปี และถ้าการกระทำ
เช่นว่ามานี้ได้กระทำภายในเขตซึ่งประกาศใช้กฎอัยการศึกก็ดี ในเวลาสงคราม
ก็ดี ในเวลาบ้านเมืองมีเหตุฉุกเฉินก็ดี หรือเพื่อกระทำความผิดทางอาญาก็ดี ผู้นั้น
มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี"

มาตรา ๔๖ ให้เพิ่มเต็มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗

"มาตรา ๒ ทวิ ผู้ใดแต่งกายโดยใช้เครื่องแต่งกายคล้ายเครื่องแบบทหารตาม
พระราชบัญญัตินี้ หรือคล้ายเครื่องแบบทหารที่ทหารยังคงใช้ในราชการอยู่ อันอาจนำ
ความดูหมิ่น เกียรติขง หรือความเสื่อมเสียมาสู่ราชกาว่าทหารกิติ อันอาจทำให้
บุคคลอื่นหลงเชื่อว่าเป็นทหารกิติ ผู้นั้นมีความผิดของระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อย
บาท และถาการกระทำเช่นวั้นใดกระทำภายในเขตซึ่งได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก
กิติ ในเวลาสงครามกิติในเวลาบ้านเมืองมีเหตุฉุกเฉินกิติ หรือเพื่อกระทำความผิด
ทางอาญากิติ ผู้นั้นมีความผิดของระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี"

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

พล.ท. พิชิต เกรียงศักดิ์พิชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐบาล
ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๕ โดยมี
หลักการเพื่อจะปรับปรุงบทลงโทษในพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหารให้รัดกุมและเพิ่ม
อัตราโทษให้สูงขึ้น ทั้งนี้เหตุผล กล่าวคือ ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ซึ่งเป็นอนุษะบทนี้
แต่เดิมตามพระราชบัญญัติเท่านั้น ตามระยะเวลาที่อัตรากำหนดโทษตามสถานการณ์ยังไม่
เหมาะสมอยู่บ้าง เช่นผู้กระทำผิดก่อนพระราชบัญญัติ เมื่อที่จะวินิจฉัยว่าต่อหน้าราช
ศัตร์เป็นอย่างไร เพราะเมื่อผู้ผิดถึงการรบแล้วเป็นการยากที่จะวินิจฉัยว่าต่อหน้าราช
ศัตร์แค่ไหน อีกประการหนึ่งโทษเท่าที่เราได้วางไว้มีความจริงน้อยกว่าของตำรวจ
ด้วยซ้ำ ทั้งนี้ได้พิจารณาแล้วว่า โทษควรจะได้แก่เดียวกัน เพราะความสำคัญของ
ทหารกับตำรวจไม่แตกต่างกันเลย อีกประการหนึ่งในพระราชบัญญัตินี้เราได้
วางไว้ถึงการแต่งเครื่องแบบทหารหรือให้คล้ายกับทหาร เพื่อจะโทษผู้ที่ฝ่าฝืน
กระทำผิดความผิดนั้น ๆ ด้วย ความเหตุผลที่กล่าวมาโดยย่อ ๆ เช่นนี้ หวังว่าสภา
คงจะรับหลักการไว้พิจารณาด้วยดี

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระนคร) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบทหารเพิ่มเติมมานี้แล้ว แต่ยังมีข้อสงสัยบางประการ คือเกี่ยวกับการ
แสดงมหรสพ คือเท่าที่มันได้เคยไปดูละคร เป็นอัน บางคราวมีพวกแสดงมหรสพแต่เครื่อง
แบบเหมือนอย่างทหาร แต่เอาบางอย่างออกเสีย หรือการแสดงภาพยนตร์ก็ ถ้าหากว่า
จะมีการรบบราฆ่าฟันก็จะต้องมีการแต่งเครื่องแบบเหมือนทหาร ฉะนั้นสงสัยว่าถ้าหากจะ
มีการแสดงมหรสพ เช่นละคร ดิเก ภาพยนตร์ เหล่านี้ ไม่แต่งกายคล้ายคลึงเขาแล้ว
ฉันอยากทราบว่าแค่นั้นเป็นการเปลี่ยนแปลง

พล.ท. พิชิต เกรียงศักดิ์พิชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ตาม
ข้อสงสัยของท่านสมาชิกนั้น อยากจะขอชี้แจงดังนี้ คือการแต่งเครื่องแบบที่คล้ายคลึง
กันกับทหารนั้นก็ก่อให้เกิดความกุ่มหมิ่นเกลียดชังแก่ประชาชน คือทำให้เสื่อมเสียแก่
ราชการทหารมันก็เป็นผิด แต่การที่ไปแสดงละครหรือภาพยนตร์นั้น การแสดงอย่างนั้น
ไม่ได้อยู่ในข่ายความผิดตามที่ว่านี้ คือที่ได้แต่งไปอย่างนั้นไม่ได้ทำให้ประชาชนเกลียด
ชังอย่างไร และการกระทำผิดนี้ไม่ได้สื่อความประสงค์ในทางทุจริตแต่อย่างใดตาม

กฎหมายมุ่งไปในทางที่มีใจทุจริต ถ้าผู้แต่งนั้นทุจริตแล้ว ก็เขาอยู่ในข่ายกฎหมายนี้
นายเลือน พงษ์โสภณ (พระนคร) : ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าในจำพวก
แสดงภาพยนตร์หรือละคร ลีเกและการละเล่นนั้น ไม่ได้ทำให้เสียเกียรติยศของทหาร
แล้ว เป็นอันว่าแต่งโตกระนั้นหรือ ก็ยังสงสัยอยู่

พล.ท.พิชิต เกரியงศักดิ์พิชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ก็
ไม่ชัดของ

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : ตามพระราชบัญญัตินี้ ฉันทยังสงสัย
อยู่อีกหนึ่ง คือคำว่า "ทหาร" ในที่นี้หมายถึงเฉพาะทหารของเราหรือทหารของชน
ชาติอื่นที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยด้วย ถ้าสมมติว่าแต่งตัวคล้ายทหารญี่ปุ่น เมื่อแต่ง
จะให้โทษด้วยหรือไม่ ถ้าไม่เขาขายพระราชบัญญัตินี้ รัฐบาลจะยินยอมควบคุม
อย่างไรบ้างหรือไม่

พล.ท.พิชิต เกரியงศักดิ์ พิชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : คำว่า
"ทหาร" ตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงทหารไทย ไม่ได้หมายถึงทหารต่างชาติ แต่
ที่สงสัยว่าจะเกิดมีกรณีเช่นนี้แล้ว รัฐบาลจะควบคุมไปถึงหรือไม่นั้นเป็นเรื่องที่จะต้อง
พิจารณากันต่อไป

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอให้ปรคยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการส่งคณะกรรมการสามัญ
หรือวิสามัญ

พล.ท.พิชิต เกரியงศักดิ์พิชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ส่ง
คณะกรรมการสามัญ

ประธานสภา ฯ : ขอส่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน ๓ วัน

พล.ท.พิชิต เกரியงศักดิ์พิชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ขอ
๓ วัน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใด

มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นที่ประชุมอนุมัติ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติขนาดเกวียน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของนายพันสุพรรณสาร

บันทึกหลักการและเหตุผล

ในการ เสนอร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติขนาดเกวียน

พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

เพื่อยกเลิกขนาดเกวียนตามที่บัญญัติไว้ให้ราษฎรมีเสรีภาพใช้เกวียนได้ทุกขนาด

เหตุผล

พระราชบัญญัติขนาดเกวียน พ.ศ. ๒๔๘๕ เก่าเกินสมัย ไม่สมควรจะใช้ในสมัยปัจจุบัน ปัจจุบันนี้บ้านเมืองมีถนนหนทางติดต่อกันทั่วประเทศ ยานพาหนะจะเล็กโตต่างกันก็สามารถไปตามถนนได้ และการค้าขายติดต่อหรือขนส่งในสมัยนี้ก็มีได้ใช้เกวียนเป็นพาหนะขนส่งถึงสมัยโบราณ แม้แต่ในทางยุทธศาสตร์ก็ไม่สะดวกเพราะขาดความคงการของทางการ เกวียนมีประโยชน์ในปัจจุบันนี้คือชาวนาใช้ลากขัว เช่น ชาวเขาลานจากทุ่งนาเขามาบ้านเท่านั้น หากโตเกินบนถนนหนทางถึงยุคยานอื่นไม่จึงจักได้ว่าเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในบางท้องถิ่นเท่านั้น

เกวียนมีอยู่ ๒ ชนิด และขนาดต่างกันคือ เกวียนเทียมควายกระบือชนิดหนึ่งขนาดใหญ่กว่าเกวียนที่เทียมควายโค ส่วนเกวียนที่เทียมควายโคนี้บางทีก็เรียกว่า "ระแทะ" ชนิดหนึ่งขนาดเล็กกว่า พ.ร.บ. เกวียน พ.ศ. ๒๔๘๕ บังคับให้ตัดเกวียนที่เทียมควายกระบือลงเท่าขนาดเกวียนที่เทียมควายโค เป็นเหตุให้เสียผลและเสียหาย คือ พังแล้วใช้ลากเช่นไม้ไผ่ เพราะเล็กลงวงล้อใหญ่จึงสูงมากกลมแกง ราษฎรภาคกลางชอบใช้เกวียนกระบือจึงไม่ยอมกัศพิพากันเก็บไว้และไม่สร้างเพิ่มเติมเพราะไม่ชอบ ครั้นมาปัจจุบันนี้ประกาศใช้ พ.ร.บ. ล้อเลื่อนทั่วประเทศ ราษฎรจะนำเกวียนมาจากทะเลเป็นเงาพนักงานจึงบังคับให้ตัดให้โคขนาดอีกเป็นกวารเคือครอน

ร่าง

พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติขนานเกวียน

พุทธศักราช ๒๔๕๔ พุทธศักราช ๒๔๕๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรให้ยกเลิกพระราชบัญญัติขนานเกวียน พุทธศักราช ๒๔๕๔ เพื่อให้ราษฎรมีเสรีภาพใช้เกวียนได้ทุกขนาด

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติขนานเกวียน พุทธศักราช ๒๔๕๔ พุทธศักราช ๒๔๕๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติขนานเกวียน พุทธศักราช ๒๔๕๔

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ที่นั่นเสนอร่างพระราชบัญญัติ
 เขามานี้ ยังมีสมาชิกหลายท่านสงสัยว่า พระราชบัญญัติที่จะยกเลิกนั้นมีข้อความประการ
 ใด จึงขอเวลาอ่านให้ฟังบ้างเพียงเล็กน้อยเพื่อเป็นเครื่องพิจารณา พระราชบัญญัติ
 ฉบับที่ขอให้ยกเลิกคือพระราชบัญญัติขนาดเกวียน พุทธศักราช ๒๔๕๕ นั้นมีอยู่ ๕ มาตรา
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะอ่านแต่มาตราที่สำคัญ คือขนาดเกวียนตามมาตรา ๔ "เกวียน
 ต้องมีขนาดระหว่างล้อทั้ง ๒ ล้อเท่ากันทั้งสิ้น คือวัดแต่ละข้างหนึ่งถึงล้ออีกข้างหนึ่ง เมื่อ
 คุมชกกับปะแหมกแล้วต้องให้ได้ ๑.๔๕ ม. เป็นส่วนกว้างของเรือนเกวียนแต่ส่วนยาว
 และส่วนอื่น ๆ ของเกวียนนั้นไม่จำกัด สุดแต่ผู้ทำจะให้ยาวเหมาะแก่การใช้สัตว์พาหนะ
 ชนิดใดก็ได้ แต่เพื่อที่จะให้เขาใจง่ายในการกำหนดขนาดเกวียนคงได้กล่าวมาแล้วใน
 มาตรา ๓ ให้ผู้ปกครองท้องที่ทำตัวอย่างเกวียนขึ้นไว้ยังที่ว่าการเล่มหนึ่ง ห้ามมิให้ผู้อื่น
 ผู้ใดทำเกวียนหรือใช้เกวียนซึ่งมีขนาดระหว่างล้อทั้ง ๒ ล้อ ผิดกับตัวอย่างและขนาดที่
 ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๓ เป็นอันขาด เว้นแต่เกวียนบางเล่มที่มีอยู่แล้วก่อนวันขึ้นพระราช
 บัญญัตินี้ ซึ่งผู้ว่าราชการเมืองผู้ปกครองท้องที่จะได้ขอเวลาให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงตาม
 ความในมาตรา ๕" นี้อ่านให้ฟังเป็นเลา ๆ และมาตรา ๕ มีบัญญัติว่าห้ามมิให้ทำและ
 ให้นำไว้แล้วก็ได้แก้ไข ส่วนมาตรา ๖ นั้น ก็ให้นำไปจดทะเบียน มาตรา ๗ ก็มีการ
 ออกใบอนุญาต มาตรา ๘ ถ้าไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔ - ๕ ก็มีบทลงโทษ คือปรับ
 ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๒๐ บาท มาตรา ๙ ก็บัญญัติให้มีผู้รักษาการ ความมุ่งหมายของพระ
 ราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งบัญญัติมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๕ นั้น อยากจะกราบเรียนให้ประจุม
 ทราบความมุ่งหมายว่า น่าจะต้องการขนาดสำหรับในทางยุทธศาสตร์และในทางการค้า
 เพราะในคำปรารภของพระราชบัญญัตินี้มีอยู่ว่า เนื่องจากในทางการค้าติดต่อกัน
 แล้ว เกวียนควรจะเป็นขนาดเดียวกันเพื่อให้เดินในทางไค้ทั่วถึงกัน สำคัญของ
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่บัญญัติมาแล้วก็คือเรื่องทางเกวียนส่วนอื่น ๆ นั้นไม่สำคัญ คือ
 เกวียนจะต้องมีขนาดกว้างแถมทั้ง ๒ ข้าง ๑ เมตร ๔๕ เซนติ เพื่อจะให้ใช้เดินใน
 ทางไค้ทั่วถึงกัน ตั้งแต่พระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๕ จนถึงปัจจุบัน
 นี้ ถ้าพูดในทางปฏิบัติแล้ว ผลที่ใคร่รู้สึกว่าไม่สู้จะเกิดผลอย่างหนึ่งอย่างใดเลย คือ
 เสนออย่างให้ไปจดทะเบียน ก็มีไค้ทำการจดทะเบียนกันในครั้งนั้นและเกวียนที่มีอยู่แล้ว

คือไม้คอกว่า ๑ เมตร ๔๕ เซนติเมตร บังคับให้ตัดออก ก็มีไม้คอกจนหมดสิ้น บางแห่งก็ตัด บางแห่งก็ไม่ตัด เกวียนมีอยู่ ๒ ขนาด คือขนาดที่เรียกว่าระแทะที่เทียมควายโค กับกระบือมีขนาดต่างกัน คือเกวียนเทียมควายกระบือมีขนาดใหญ่มาก สูงมากวงล้อใหญ่ ถาหากว่าตัดเขาแล้วก็ไม่สามารถจะใช้เดินโค เพราะเล็กโง่งงนมลง เกวียนขนาดเล็ก ๑ เมตร ๔๕ เซนติเมตรมีมากในภาคอีสานหรือชายแดน คือเกวียนเทียมควายโคก็ใช้ ๑ เมตร ๔๕ เซนติเมตร ที่นี้ปัญหาเรื่องผลที่ไซมาตั้งแต่ก่อนจนถึงปัจจุบันนี้ และตั้งแต่ปัจจุบันนี้ที่จะไซต่อไปนั้น ฉันเห็นว่าเกาเกินสมัยเสียแล้ว เพราะเหตุว่าแม่แต่รถยนต์ของเราขนาดต่าง ๆ กัน ซึ่งเราไม่เคยบังคับไซ และอย่างในปัจจุบันนี้ทางรัฐบาลก็ก่อสร้างถนนหนทางขึ้นทั่วประเทศ เกวียนก็ไม่เคยเดินบนถนนเลย นอกจากไสลักขาวเขายานชนขาวเขายานไสลักเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถาหากว่าเราจะไซพระราชบัญญัตินี้ต่อไปการสร้างเกวียนทางภาคกลางถึงจะไม่ค่อยจะสร้างกันเพราะไม่ค่อยนิยม คือใช้ควายเทียมยอมตองไซเกวียนโต สูงใหญ่ เป็นเหตุให้เกวียนทางภาคกลางสูงไปมาก และที่มีอยู่ก็พยายามเก็บเอาไวจนมาเมื่อปีกลายนี้ พ.ศ. ๒๔๘๔ โคประกาศใช้พระราชบัญญัติล่อเลื่อนทั่วประเทศ โดยอาศัยเหตุผลว่า ประเทศไทยมีถนนหนทางทั่วประเทศแล้ว สมควรที่จะประกาศใช้พระราชบัญญัติล่อเลื่อนทั่วประเทศ เมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติล่อเลื่อนแล้ว เกวียนเป็นล่อเลื่อนชนิดหนึ่ง ต้องนำไปจดทะเบียนโดยเสียภาษี ๑ บาท ตลอดชีวิตของเกวียน เกวียนที่ไม่โคขนาดเมื่อเขาของนำไปจะทะเบียน เจ้าพนักงานก็เอาพระราชบัญญัติขนาดเกวียนออกมาไซ คือตองตัดเพลาออกเสียก่อนจึงจะให้จดทะเบียน เป็นเหตุให้เจ้าของเอาเกวียนไปเก็บจนหมดสิ้น เมื่อเอาไปเก็บเสียเช่นนั้นผลที่จะได้เป็นภาษี เกวียนก็น้อยลงและผลที่ประชาชนจะได้ใช้เกวียนก็ยอมไม่ได้ เพราะเหตุว่าเมื่อตัดแล้วก็ไซอะไรไม่ได้ สำหรับเกวียนที่เทียมควายกระบือ คือกล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า เกวียนที่เทียมควายกระบือนั้นวงล้อใหญ่มาก เมื่อตัดเท้าไปลูกล้อก็สูงโง่งงงเป็นการใช้ไม่ได้ทีเดียวหวังใจว่ามีบางท่านคงจะทราบได้ที่มาสมัยปัจจุบันฉันเห็นว่าไม่จำเป็นอะไรเลยที่จะต้องไปจำกัดขนาดเกวียนไว้ตามเดิมนี้ เพราะเหตุว่าถึงแม้ในทางยุทธศาสตร์ในคราวรบทางอินโดจีน เราก็มักได้เกณฑ์เกวียนขนาดใหญ่นี้ไปใช้รบ ภาคไหนก็เกณฑ์กันแต่ภาคนั้น และถึงแม้จะมาเกณฑ์ทางภาคกลางนี้เช่น อโยธยา ก็เอาไปไม่ได้ จะต้องบรรทุกรถไปอีก ดีว่าเกวียนที่อโยธยาไปไซทาง

ภาคอีสานบรรทุกอะไรไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นในทางพุทธศาสตร์ การใช้เกวียนนั้นก็ไ้ประโยชน์น้อย ต้องใช้รถยนต์ ในทางเซตหลังก็ดี หรือในทางขนส่งเสบียงอาหารก็ตาม เพราะฉะนั้นเมื่อผลในทางที่จะใช้เกวียนเหล่านี้แต่เดิมนั้นโคลนน้อยดอยลงแล้วก็น่าจะให้เสรีภาพแก่ประชาชนในการใช้ คือได้ใช้เกวียนขนข้าวตามลำพังตามความนิยมของท้องถิ่นเป็นแห่ง ๆ ไป คือราษฎรจะได้นำเกวียนมาจากทะเลเบียนมากขึ้นและเป็นประโยชน์ในการขนข้าวมากขึ้น ถ้าพูดถึงราคาเกวียนที่เทียมควยโคและกระบือั้นราคาต่างกันมาก คือเกวียนที่เทียมควยกระบือั้นราคาตั้งแต่ ๓ ชั่ง ถึง ๓๐๐ บาทก็มีเกวียนสวย ๆ เมื่อตัดแล้วก็ใช้ไม่ได้ ควยเหล่านี้จึงอยากจะขอความกรุณาจากรัฐบาลควยความเคารพว่า การที่ยังมีพระราชบัญญัติผู้นั้นในปัจจุบันนี้เห็นว่ามีอยู่บางกนอยุ่เดิมที่คิดว่าผลที่จะเกิดแก่ประชาชนนั้น ถ้าหากว่าจะยกเลิกพระราชบัญญัตินี้เสีย จะได้อรรถราษฎรมาก จึงสมควรที่จะยกเลิกพระราชบัญญัตินี้เสีย อย่างไรก็ตามเพราะเหตุว่าเรามีถนนแล้ว ส่วนรถบรรทุกเราก็ไม่ได้จำกัดเล็กก็มีโตก็มีก็ยอมจะไปตามทางใดจึงหวังใจว่าบรรดาเพื่อนสมาชิกทั้งหลายคงจะเห็นใจราษฎรบางภาคบางหมู่ เพราะไม่ได้เป็นการเสียหายแก่ประเทศชาติอย่างไร นอกจากนโยบายของรัฐบาลเท่านั้น

นายโป - ระ สมานการ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เมื่อรัฐบาลได้รับไปพิจารณา ในเบื้องต้นรัฐบาลได้พิจารณาควยความเห็นใจของท่านผู้เสนอ คือเป็นเรื่องเกี่ยวกับราษฎรโดยใกล้ชิดอย่างจริงจัง ที่ท่านกล่าวนั้นถูกต้องแล้ว รัฐบาลได้พิจารณาโดยรอบคอบถึงที่สุดแล้ว พยายามทำให้เป็นไปอย่างที่ท่านสมาชิกเสนอ แต่ก็ไม่สามารถที่จะตกลงใจเช่นนั้นได้ เพราะเหตุว่าในเรื่องนี้ ในวิธีการก็ตาม แนวความคิดก็ตาม และขอเท็จจริงที่รัฐบาลได้รับก็ตามเป็นผลตรงกันข้ามกว่าที่จะยกเลิก คือพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านสมาชิกจะแลเห็นได้แล้วว่า เป็นพระราชบัญญัติที่มีอายุถึง ๒๕ ปี ถ้าเราจะดูแล้วคล้าย ๆ ว่าพระราชบัญญัตินี้จะเป็นพระราชบัญญัติที่ล้าสมัย แต่อันที่จริงไม่ล้าสมัย เพราะพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้เป็นพระราชบัญญัติที่กำหนดการกระทำต่อเหตุการณ์ชั่วขณะหนึ่ง แต่เป็นพระราชบัญญัติซึ่งเรากำหนดเกวียนซึ่งมีขนาดต่าง ๆ กันใหม่เป็นขนาดเดียวกัน และท่านสมาชิกจะเห็นใจรัฐบาลว่า ได้พยายามทำอย่างเขาที่สุด คือในเมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ประ

ภาศโงมมาถึง ๒๕ ปี รัฐบาลได้ประกาศใช้แต่ในภาคชายแดนและภาคอีสานก่อนการที่
 ประกาศเขตนั้นครุสีกว. เฉพาะชายแดนและภาคอีสานนั้นเป็นที่ ๆ เกวียนจะไปมาถึง
 กันแต่ละจังหวัดไคสะคอก. เพราะฉะนั้นในจังหวัดเหล่านั้นเกวียนไคขนาดเป็นส่วนมาก
 อยู่แล้ว แต่ส่วนภาคกลาง เป็นภาคที่ลุ่ม ไปมาระหว่างจังหวัดไคสะคอกเหมือนภาคอีสาน
 เพราะฉะนั้นภาคกลางจึงมีเกวียนขนาดต่าง ๆ กัน รัฐบาลจึงไม่ได้ประกาศใช้ในภาค
 กลางจะให้โอกาสภาคกลางถึง ๒๕ ปีกว่า ถ้าจะสร้างเกวียนขึ้นมาใหม่แล้ว ให้สร้าง
 ตามขนาดของภาคอีสาน เพราะฉะนั้นที่สมาชิกเสนอข้อนี้ขึ้นมา รัฐบาลก็เห็นใจว่ามี
 การกระทบกระเทือนในภาคกลางบ้างเหมือนกันว่า พระราชบัญญัตินี้ได้ประกาศใช้ใน
 ภาคกลางเมื่อเร็ว ๆ นี้ สิ่งแรกที่เพิ่งลงมือทำ สิ่งนั้นก็ยอมมีการกระทบกระเทือนบ้าง
 แต่ขอให้สมาชิกเห็นใจรัฐบาล รัฐบาลให้โอกาสภาคกลางมา ๒๕ ปีแล้ว ถ้าภาคกลาง
 ไคฎกกฎหมายนี้และพยายามสร้างเกวียนให้ถูกขนาดขึ้นมาแล้ว เกวียนที่ไม่ถูกขนาด
 ตามพระราชบัญญัตินี้ คงมีน้อยเป็นอันมาก เมื่อเป็นดังนี้ ถ้าจะยอมยกเลิกพระราช
 บัญญัติฉบับนี้ แล้วให้ภาคกลางคงใช้เกวียนขนาดต่าง ๆ กัน รวมทั้งภาคอีสานซึ่งเป็น
 แนวเดียวกันอยู่แล้วเช่นนี้ ผลทั้งนี้ข้างไหนจะดีกว่ากัน ที่นี้รัฐบาลไคพิจารณาในเรื่อง
 ระเบียบและวิธีการแล้ว รัฐบาลเห็นว่าไม่ว่ากิจการใด ๆ ถ้าเราไคกำหนดมาตรฐาน
 แนนอนแล้ว ยอมดีกว่าไม่มีมาตรฐาน เพราะฉะนั้นการที่ปล่อยให้เทากับจะไคคน
 สร้างเกวียนไคไม่มีมาตรฐานยิ่งขึ้น รัฐบาลจึงเห็นว่า ในทางที่มีระเบียบแล้วดีกว่า
 อื่นแล้วในเรื่องนี้ถ้าหากว่าขอเท็จจริงสูงกว่า ก็ยอมผ่อนปรนให้ไค รัฐบาลจึงไค
 พิจารณาต่อไปในคานการค. จริงอยู่ในคานการค. เทาที่กลาวมาแล้ว คงเห็นว่าใน
 ภาคอีสานเกวียนมักจะฉานไปมาไคหลาย ๆ จังหวัด แต่ในภาคกลางเป็นภาคที่ลุ่ม
 เกวียนเดินไคน้อยจังหวัดเต็มที เพราะฉะนั้นในทางการคานนั้น เกวียนจะมีขนาดอย่าง
 ไคไม่กระทบกระเทือนถึงการค.เลย แต่เมื่อจะเปลี่ยนแปลงในภาคอีสานให้เป็นไป
 เหมือนภาคกลางคิงกลาวมาแล้วข้างค. ยอมจะทำความเสียหายแล้ว ก็จำเป็นจะต้อง
 ค.ค.ไปอีกกว. เรามีอะไรอีกที่ควรจะค.นึ่ง รัฐบาลไคหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นพิจารณา
 ว่า ในการวางพระราชบัญญัติขนาดเกวียนในครั้งสมบูรณาญาสิทธิราชนั้น มุงอะไร
 เป็นสารสำคัญที่สุด รัฐบาลไคขอเท็จจริงในครั้งนั้นแล้ว นอกจากทางการค.แล้ว มุง

ในทางวิทยาศาสตร์ เป็นสำคัญที่สุด คือถ้าเกี่ยวกันใดขนาดกัน ก็จะถูกเอาเกี่ยวกันในจังหวัด
 นี้ไปถึงจังหวัดไหนเขาในร่องทางเกี่ยวกันใดแล้ว นั่นเป็นความปรารถนาของรัฐบาล
 ในยุคนั้น และรัฐบาลนั้นก็เห็นขอเท็จจริงนั้นว่าถูกต้องแล้ว นั่นเป็นขอเท็จจริงในครั้งกระ
 นั้น แต่ในสงครามครั้งนี้เป็นเรื่องยานยนต์ เป็นเครื่องจักรกล แต่รัฐบาลก็ไปขโมยขอเท็จ
 จริงในเรื่องนี้ว่าเมื่อเรารบมา ๒ ครั้งนี้ สำหรับภูมิประเทศบ้านเราหรือไกลบ้านเรา
 เช่นในไคจีนและพม่า อันเกี่ยวเหล่านี้ เครื่องจักรกลสำคัญจริงหรือไม่ **ผู้ที่ท่านจะแ่ด**
เห็นได้ว่า ในบางตอนจะเอารถใหญ่ ๆ เอาไปไม่ไค นางที่ก็ต่อเอาเป็นกลตั้งบนหลัง
 ข้าง ไม่เหมาะกะสภาพของเมืองเหล่านี้อยู่ และขอเท็จจริงที่ไคมานั้น ไคอาศัยเกี่ยว
 มากเหลือเกิน ก็เป็นความจริงบางว่าขอเท็จจริงขณะนี้เป็นอย่างนั้นแต่ต่างกว่าสงคราม
 ใหญ่ไคซิม หรือในกาชข้างหน้าซึ่งเราคิดไม่ถึงว่าจะมีไคแล้ว เหตุการณ์ก็จะบังคับให้
 เราระดมเกี่ยวจากที่หนึ่งที่ไคไปไค และเราก็จะไม่ตองเปลี่ยนแปลงขนาดเกี่ยว ใน
 ตองไปตายโดยเฉพาะที่ไคที่หนึ่งไค ที่นี้ในการกำหนดไคใหม่มาตรฐานนั้น ท่านสมาชิกคง
 เห็นไคว่า ไคมีไคกว่าไม่มี ส่วนในทางการค้าจะมีขนาดไหนนั้น ก็แล้วแต่สภาพ แต่ใน
 คานวิทยาศาสตร์นั้น จำเป็นจะต้องมีขนาดเดียวกัน เมื่อเช่นนี้เราเอาเหตุผลทั้งสิ้น มา
 พิจารณา ดูก็จะเห็นว่าเราจำเป็นจะต้องมีเกี่ยวและมีขนาดเดียวกันและห่วงสภาพการ
 ค้า ท่านสมาชิกคงจะเห็นว่าเวลานี้เรามีเราขาดแคลนลงไปทุก ๆ วัน เพื่หุละละนั้นจึง
 อยากจะขอวิงวอนให้ท่านยับยั้งใจเสีย เพราะเรื่องนี้ก็ไคประกาศมา ๒๕ ปีแล้วเฉพาะ
 อย่างบึงราษฎร์ทางภาคกลางซึ่งเพิ่งประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ แม้จะไครับความเดือด
 รอนซึ่งจะต้องตัดเกี่ยวลงไปบ้างเล็กน้อย รัฐบาลก็หวังว่าจะเสียสละเพื่อประเทศชาติ
 และถาพาทนเห็นควย ก็ควรจะไคยับยั้งพระราชบัญญัตินี้เสีย ๑๕.๐๐ น.

นายเลือน พงษ์โสภณ (พระนคร) : คำที่สมาชิกคนหนึ่งไคเสนอร่างพระราช
 บัญญัติเกี่ยวเพื่อไคยกเลิกขนาดเกี่ยวหมดเสีย สภา ๆ นี้เฉพาะอย่างบึงตามที่รัฐบาล
 ไคอภิปรายมาแล้วเมื่อกัน ชาวเจายังมีความเห็นขัดแย้งอยู่ข้างประการ กล่าวคือใน
 ขารสำคัญที่ไคอยากจะทำสำหรับร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวนี้ ชาวเจาไคไปนึก
 คิดอยู่แล้วเห็นว่า เฉพาะอย่างบึงในสารสำคัญที่ไคเคยออกพระราชบัญญัติฉบับนี้มาตั้ง ๒๕
 ปี ไคจำกัขนาดเกี่ยวนั้น ท่านรัฐมนตรีก็ไคชี้แจงไปแล้วว่า จุดประสงค์มีเพียงว่า

เพื่อให้ขนาดของเกวียนไค้ขนาดเดียวกัน ทั้งนี้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ ที่นั่นแหละท่าน
 โลกลาวอีกนิตหนึ่งนอญว่า ถ้าจะพิจารณาทุกอวสานนี้ในขณะที่มีสงครามระหว่างประเทศ
 ไทยเรากับไค้ไชเกวียนอยู่เป็นส่วนใหญ่ แต่ข้าพเจ้าใคร่อยากจะเรียนว่า ที่ข้าพเจ้า
 ว่าไชเกวียนอยู่เป็นส่วนใหญ่เวลานี้เราใช้อยู่ในภาคเหนือและทางภาคอีสาน หากไค้ไช
 เกวียนอยู่ในภาคกลางถึงที่กล่าวนี้ไม่ ตามธรรมดาข้าพเจ้าใคร่จะขอชี้แจงถึงจิตใจของ
 ประชาชนผู้ซึ่งสร้างเกวียนในสมัยนั้นว่า ทำไมเขาจึงต้องสร้างเกวียนแบบ ๒ ขนาดดัง
 ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ที่นี้พูดถึงหลักวิชาในขณะนั้นแล้ว ข้าพเจ้ากลับนึกเห็นว่า ในขณะนั้น
 ถ้าหากว่าที่ไค้คำ ที่ไค้คอน ก็สร้างเกวียนให้เหมาะสมตามที่แต่เฉพาะอย่างยิ่ง ใน
 ภาคกลางนั้นแล้วเป็นที่ลุ่ม เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นที่ลุ่มก็จำเป็นจะต้องมีน้ำ จึงจำเป็นจะ
 ต้องสร้างล้อเกวียนให้ใหญ่กว่าขนาดล้อที่รัฐบาลจำกัดไว้อีกเป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องจาก
 เกี่ยวกับการขนส่ง การขนส่งในสมัยนี้เราไม่มีรถยนต์ที่จะขนส่งได้ จึงจำเป็นต้อง
 อาศัยเกวียนที่มีล้อสูง ผู้สร้างก็มีจุดประสงค์ว่า ในขณะที่ทำการขนส่งในที่ลุ่มก็จะทำให้
 ล้อไม่เสียหาย เพราะเหตุว่าที่ลุ่มย่อมต้องมีน้ำ และบางแห่งย่อมต้องข้ามคลอง คู
 เพราะของไม่เปียก นี้ประการที่ ๑ ส่วนประการที่ ๒ ถ้าภูมิประเทศภาคกลางลาว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้องสร้างเกวียนให้ล้อสูง เพราะเหตุว่าทางภาคอีสานและเหนือ-
 เฉพาะอย่างยิ่งทั่วคันนาเกือบจะไม่มี ส่วนภาคกลางแถบวานแพน อพยพมาเป็นต้น เป็น
 ที่ลุ่ม หัวคันนาคองสูงชันให้พอกับระเคียบของน้ำในการปลูกข้าวไค้และถ้าหากว่าหัวคันนา
 สูงมากเท่าไรแล้ว ถ้าหากว่าสร้างเกวียนเล็ก ๆ มีวงล้อแคบ ๆ แล้ว วัวหรือควาย
 ก็ไม่สามารถจะดึงเกวียนเล็ก ๆ เถมนั้นไปได้ เพราะเหตุว่าพอกันหลักวิชาแล้วมุม
 ของล้อและหัวคันนามันเท่ากัน ถ้าหากว่าเราสร้างล้อเกวียนสูงชันแล้ว แรงวัวแรง
 ควายจะไม่ต้องออกแรงมากมายเลย ขอชักตัวอย่างง่าย ๆ เชื้อว่าท่านทั้งหลายคงรู้จัก
 เครื่องบินแล้ว เครื่องบินนั้นเขาใช้ไม่ห้ามล้อเพียงนิตเดียว สูงจากพื้นดินเพียง ๔-๕
 นิ้ว แม้เครื่องบินมีความเร็วความคึกยิ่งใหญ่มาก แต่ว่าถูกไม่ห้ามล้อกันนิตเดียวเท่านั้น
 เครื่องบินนั้นก็ไม่สามารถจะเคลื่อนที่ไปได้ ถ้าหากว่าผู้สร้างจะไค้สร้างล้อเครื่องบิน
 สูง แล้วเอาไม่ห้ามล้อไปห้าม พอดีค้เครื่องบินลอก็จะข้ามไปที่ไค้ยว เพราะฉะนั้น
 ในการที่เขาทำให้ล้อใหญ่และเล็กนั้นน่าจะเกี่ยวกับภูมิประเทศมากกว่า จึงอยู่การสร้าง
 เกวียนให้ถูกลักษณะเป็นระเบียบเดียวกันนั้น ข้าพเจ้าอยากจะขอกล่าวอีกนิตหนึ่งว่า

ที่ทางรัฐมนตรีกล่าวถึงการรบ เฉพาะภาคเหนือและภาคอีสาน แต่ถ้ามองว่าเกิดมีการรบในภาคกลางบ้างแล้ว ชาวพม่าจากลาวรับรองที่เคียวว่าเกวียนภาคเหนือและเกวียนภาคอีสานจะไม่สามารถนำมาใช้ได้ ทั้งนี้เพราะหัวคันทันสูง ๆ ทั่วไม่สามารถจะกันเกวียนนั้นให้ข้ามหัวคันทันไปได้ นอกจากจะตัดหัวคันทัน ที่มีอีกอย่างหนึ่งรัฐบาลจำกัดเกวียนให้อยู่ในขนาดเดียวกัน เกวียนที่ว่าเมื่อเกิดสงครามเราใช้เดินบนทางรถยนต์โคสะตอก แดอชาติมาว่าในประเทศไทยนั้นมีภูเขาน้ำ ภูเขาสูง พอถึงฤดูฝน ถนนหนทางก็ท่วมหมด เพราะฉะนั้นจึงไม่ซัดของขอมอนูชาติให้เกวียนเหล่านี้มีล้อสูงโค คือหมายความว่ายกเล็กวางพระราชบัญญัติที่บังคับไว้ นั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้าหากว่าทางรัฐบาลจะได้อนุญาตให้ใช้ล้อใหญ่และเล็กแปลว่าไม่จำกัดขนาด แปลว่าใช้ขนาดใดขนาดหนึ่งใดแล้วก็น่าจะทำความสะดวกแก่ประชาชนในขณะนี้เป็นอย่างยิ่ง เหตุผลอีกอย่างหนึ่งก็คือ ในขณะนี้ทางหลายคงทราบดีแล้วว่า ชาวพม่าจากลาวโดยเฉพาะในกรุงเทพฯ ว่า รถยนต์บรรทุกของเกือบจะไม่มีค่าอยู่แล้ว เพราะชาคนำมันเชื้อเพลิง ชาติขวงรถ ที่นำผู้ถึงทางจังหวัด รถยนต์ที่จะบรรทุกของก็ไม่มี และเมื่อไม่มีแล้วก็จำเป็นต้องใช้เกวียน เมื่อต้องใช้เกวียนแล้วมาคำนึงอีกที เอาเกวียนมาใช้ในที่ลุ่มและถากถางในที่ลุ่มที่มีหัวคันทันใหญ่แล้ว ก็ยิ่งใช้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่ารัฐบาลน่าจะอนุญาตให้เป็นไปตามที่ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เสนอมา

นายพูนเทพ กาญจนเสริม (ศรีสะเกษ) ... ข้าพเจ้าอยากจะชี้แจงขอเท็จจริงบางประการ คือภาคอีสานในเรื่องเกวียนแล้ว ทางภาคอีสานเวลานี้ซึ่งเทียมวัวโค กระบือเป็นอย่างเดียวกัน มีโคเปลี่ยนแปลงเท่ากับหมดเอาโคไปเทียมก็โค เอาควายไปเทียมก็โค ซึ่งทางภาคอีสานนั้นเขามีโคใช้วัวหรือควายอย่างเคียว พอถึงฤดูแล้งใช้วัว เพราะวัวควายทนไม่ไหว และเกวียนโดยมากมีขนาดใหญ่เมื่อใช้ชนหรือบรรทุกแล้วโคมากกว่า ซึ่งสามารถบรรทุกโคได้ถึง ๔-๖ หนามและยิ่งกว่านั้นทางเกวียนทางภาคอีสานมีทางเป็นรอยเดียวกันหมด โดยเฉพาะรถยนต์ในเวลาี้รัฐบาลไม่ก่อสร้างทางให้เขา เขาจึงไปตามรอยทางเกวียน ฝั่่งสร้างรถยนต์มาเท่ากับรอยทางเกวียนจึงใช้เดินไปด้วยกันได้ แล้วยังเป็นที่นิยมใช้กันทั้งฝั่งซ้ายที่เรียกว่าอินโคจีน แถบลาวทั้งประเทศ เขมรควย ซึ่งข้าพเจ้าไม่อยู่ในฐานะที่จะสนับสนุนประการใดนอกจากนี้

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ในเรื่องนี้สำหรับในเรื่องแบบ
 ความที่ท่านรัฐมนตรีไคกลาวมาเดอนั้น ข้าพเจ้าไม่เดียง คือแบบเป็นระเบียบอันเดียวกัน
 แล้วก็ระเบียบเรียบร้อย แต่การที่เราออกกฎหมายนั้น เราประสงค์จะให้ใหม่
 ผลมีอย่างไร คือเราออกกฎหมายไปบังคับสิทธิของประชาชนท่านรัฐมนตรีไคกลาวว่าสำหรับ
 ทางภาคกลางนี้ ๒๕ ปีมาแล้วยังไม่บังคับ เพราะไม่ใคร่ผล เมื่อไม่ใคร่ผลแล้วจะ
 คงไว้ทำไม เกวียนในทางอีสานกับทางภาคกลาง ข้าพเจ้าไคกลาวไว้แล้วว่ามี
 ลักษณะต่างกัน เพราะเหตุที่ท่านรัฐมนตรีไคทรายข้อเท็จจริงแล้วว่า ในภาคกลางเป็น
 ที่ลุ่มตื้นลากลไปในน้ำ และวงล้อใหญ่สูงมาก และถ้าหากว่าค่าแล้วก็เดินไม่ได้ ที่นี้เมื่อ
 บังคับไม่ใคร่แล้วจะบังคับทำไม คือว่าเราออกกฎหมายไปแล้วไม่ต้องการบังคับเกวียนใน
 ภาคกลางจึงปล่อยให้กฎหมายออกมาตั้ง ๒๕ ปี สำหรับภาคอีสานนั้นข้าพเจ้าไม่เดียง
 เพราะว่าเป็นที่ดอน ไซ้เกวียนวู้วเกวียนควายก็ไซ้ได้ และแม้ว่าระเบียบก็ยังไม่ใคร่จัด
 แล้วจะบังคับให้ตัด เมื่อตัดแล้วก็ไซ้ไม่ได้ ที่นี้พูดถึงทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญ จริงอยู่บาง
 กรณีอาจจะต้องใช้อย่าง เมื่อคราวกรณีพิพาทกับอินโดจีนฝรั่งเศส เราก็คงใช้เกวียนเป็น
 พาหนะเหมือนกัน แต่ไม่ใคร่เกณฑ์ทางภาคกลางไปใคร่เลย และที่เรารบกันอยู่นี้เราก็คง
 ทรายเป็นอยู่แล้ว มีความกันดารมากรถยนต์ไปไม่ได้เราต้องใช้อย่าง ก็ไม่เห็นเกณฑ์
 เอาเกวียนทางภาคนี้ไปเลย ที่นี้เมื่อไม่ใคร่แล้วจะไปบังคับให้เขาตัดทำไม เป็นทำ
 นองอาชววาปิก แล้วไม่ทำอะไร เช่นนี้ ทำให้เห็นว่ากฎหมายที่ออกไปนั้นเป็นตัวหนังสือ
 เท่านั้นเอง ถ้าหากว่าท่านไคไซ้ ๒๕ ปีมาแล้วไม่จำเป็นต้องมาเสนอขอแก้ไข เพราะ
 เหตุว่าท่านไม่ใคร่กฎหมายนี้มาควมมีข้อเท็จจริงและมีอุปสรรคบางประการมาขัดขวาง
 ทวนจึงได้ไม่ได้ ก็เมื่อไซ้ไม่ได้เช่นนี้แล้วท่านจะมาประกาศใช้เวลานี้หวังผลอะไรนอก
 จากสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนเท่านั้น เกวียนในภาคกลางไม่เคยใช้ในภาค
 อื่นนอกจากชนชาวลากราวเขามานเท่านั้นเองแล้วถ้าจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ
 นี้เรื่อย ๆ ไปไม่ใคร่ผลคือไปตัดแล้วหรือทำถนนเผาไฟดีกว่า เพราะเหตุว่าเวลานี้
 ท่านไม่คิดจะมี จึงรู้สึกว่าจะยากจะขอความกรุณาในเรื่องนี้ จริงอยู่ที่ว่าทางเกวียนและ
 ทรารถยนต์เดินกันไค ส่วนรถยนต์นั้นตรงกัน แล้วก็เดินไคถึงแม้เราจะเอาเกวียนทาง
 ภาคกลางไปเดินในภาคอีสานบางแห่งก็ไซ้ได้เหมือนกัน เพราะเหตุว่าบางแห่ง

ไม่โจมตีเฉพาะรอยเกวียนเท่านั้น เพราะฉะนั้นรถยนต์ที่เดินไปโตเกียวก็น่าจะเดินไปได้ ขอ
ให้ท่านสังเกตดูว่ารถยนต์บรรทุกทุกชาติและอื่นเตอร์เนชั่นแนลมันเหมือนกันไหม นี่ทำไม
ไม่ไปบังคับให้บริษัทสร้างรถให้เป็นแบบใดเป็นระเบียบเดียวกัน รถยนต์ต่าง ๆ ที่เรา
ใช้ทางยุทธศาสตร์นั้นเราเองก็ไม่ไปบังคับให้เป็นระเบียบเดียวกันซึ่งไม่เกิดผล เถอะ
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณหากรัฐบาลไม่กรุณาในข้อนี้ ก็คือว่ารัฐบาลยังมุ่งที่จะสร้าง
เครื่องรถใหม่แก่ประชาชนโดยไม่เกิดผลแก่ประเทศชาติ ที่พูดว่าเห็นแก่ประเทศชาติ
ควรจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ถ้าเปลี่ยนแปลงแก้ไขแล้วประเทศชาติเอาไปใช้โต ข้าพเจ้า
ไม่ขอความกรุณาเลย ขอให้ร้องมาเถิด ขอให้บอกมาเถิด แต่เดี๋ยวนี้มันใช้ไม่ได้แล้ว
ไม่ได้ใช้ควย แล้วก็ไปบังคับให้เขาทำใหม่ มันไม่มีประโยชน์อะไร ความเดือดร้อนของ
ประชาชนในเวลานี้ถ้าจะร้องมายังรัฐบาลเพียงเกี่ยวกับเรื่องแบบเท่านั้นเองก็ไม่มีผล
อะไร ท่านไม่ได้ถือที่เราจะแก้แบบใหม่ขึ้น ท่านเห็นว่าไม่สำคัญไปกว่าแบบในสภา ฯ
นี้ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าจะต้องพ่ายแพ้ไป ซึ่งเป็นกรรมของราษฎรโดยไม่ต้องสงสัย

นายโป - ระ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : อันที่จริง
ความมุ่งหมายของรัฐบาลเห็นจะไม่เป็นไปดังที่ท่านว่านั่น คือว่าเราไปในทางที่ให้ราษฎร
ได้รับประโยชน์ ไม่ใช่เดือดร้อน รัฐบาลก็ใช้เงินจนขาดแล้ว แต่หากว่าท่านพอใจ
จะสั่งก็จะสั่งแก้วิธีที่มันไปไม่ได้ตามขอเท็จจริงของท่านกับออกแล้วว่า เกวียนของ
จังหวัดท่านนั้นมี ๒ ชนิด ชนิดหนึ่งถูกแบบ อีกชนิดหนึ่งไม่ถูกแบบ ที่ชนิดที่ไม่ถูกแบบขอ
ให้แก้ วิธีแก้แก้ไขตัดล่อเอาแต่เกวียนคงอยู่อย่างนั้น แต่ท่านว่าแค่ลงมามันล้ม แต่
ทางวิชาการว่าไม่ล้ม รัฐบาลก็ไม่รู้ว่าอะไร นี่ขอให้ท่านนึกอีกข้อหนึ่ง สมมติว่า
ใช้ในภาคกลางโดยล ภาคลือसानเกิดเสียผลขึ้นอย่างที่ท่านสมมติว่า ในทางต่างจังหวัด
นั้นข้าพเจ้าเคยไป เตาที่ไปนั้นรถยนต์วิ่งในทางเกวียนโตจริง ๆ จนกระทั่งเขาทำอย่าง
เป็นพิเศษ ข้าง ๆ หนาเพราะวิ่งไปในรอยเกวียนนั้นข้าง ๆ ถูกเสียบค้ำมาก ที่นี้เรา
เขียนกฎหมายเช่นนี้ ทางภาคกลางไม่มี ทางภาคลือसानมี เขียนกฎหมายเช่นนี้ผ่านสภา ฯ
โตหรือไม่ ข้าพเจ้าสงสัย นี่รัฐบาลขอเรียนอย่างจริง ๆ แต่ว่าทางแก้ โดยมากใน
หน้าที่ของรัฐบาลที่ประกาศใช้กฎหมายอะไรไปใหม่ ๆ ถ้าเกวียนไม่โตขนาดหรืออะไร
มันเป็นเรื่องอันเดียวกัน มันเป็นเรื่องวิธีการ เพราะฉะนั้นขอเรียนอย่างจริงใจ ทาง

รัฐบาลไม่เข้าใจไม่ใส่ราคาขอเรียนว่าถ้าเราแก้แล้ว ทางภาคอีสานรถยนต์ไปไม่ได้แล้วเราจะเขียนว่าทางภาคอีสานในวงกว้างอย่างหนึ่ง ทางภาคกลางใช้อย่างหนึ่งเรา จะไปอย่างไร วิธีร่างกฎหมายนี้เป็นเกล็ดเล็ก แต่เนื้อแท้ได้เรียนไว้ตอนต้นแล้วว่า ทางรัฐบาลไม่ใช้จะรุนแรง ขอให้มันเป็นแบบเดียวกัน และขอเท็จจริงนั้นไปได้ เพราะ ฉะนั้นเกี่ยวกันเท่า ๆ ที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นเรื่องตอนต้นกันและรัฐบาลเองพูดถึงอย่างตรง ๆ ในตัวฉันเองได้เคยพบกับท่านสมาชิกที่ไปยื่นคำร้องขอโทษอนันต์ว่าครั้งชั่วคราวนั้นก็แสดง ว่าเกี่ยวกันในภาคนี้ก็อาจใช้ได้ เพราะฉะนั้นไม่ใช้จะตามหวังอะไร ถึงได้ตีกับราษฎร เราช่วย เพราะเหตุว่าท่านก็เห็นอยู่แล้วว่าเวลานี้เราต้องการในทุกสิ่งทุกอย่างมีพอใช้ และใช้ใครสะดวก เขมงวดคนไม่เขมงวดคน

๑๕.๑๓ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ท่านผู้เสนอ ได้ชี้แจงมาแล้วว่า สำหรับภาคกลางนั้นเกี่ยวแก่สภาพ บางที่เป็นที่ลุ่ม เพราะฉะนั้นใน การใช้เกี่ยวกันจึงจำเป็นต้องใช้ลชนิตใหญ่ และมีขนาดกว้างกว่าเกี่ยวกันทางภาคอีสาน แต่รัฐบาลก็แจ้งว่า พระราชบัญญัตินี้ได้ออกมาเป็นเวลาถึง ๒๕ ปีแล้ว ครั้นจะมาแก้ไข เสียก็มาเสียยากก็อยากจะทำในเรื่องแบบให้เป็นแบบอย่างเดียวกัน แต่ที่นี้สำหรับ ท่านผู้เสนอพูดถึงพฤติการณ์และประโยชน์ที่จะใช้ในการที่ราษฎรได้ใช้เกี่ยวกันที่ใช้ในทาง ภาคกลางอยู่ในขณะนี้ เท่าที่ข้าพเจ้านั่งฟังมาก็รู้สึกว่เหตุผลมีทั้งสองฝ่าย แต่อย่างไร ก็ตามผู้เสนอมีเหตุผลและน้ำหนักดีกว่า เพราะเหตุว่าราษฎรจะมีความเดือดร้อนมากที่ จำเป็นต้องตัดรอนทอนลง ที่นี้ข้าพเจ้าจึงอยากใครจะเรียนกับรัฐบาลตามที่รัฐบาลได้กล่าว มาแล้วว่า รัฐบาลเห็นอกเห็นใจราษฎร ใครจะผ่อนผันให้ เมื่อไหนข้าพเจ้าขอความ กรุณารัฐบาลสำหรับเกี่ยวกันที่ราษฎรสร้างไว้แล้วซึ่งเขาได้จดทะเบียนโดยไมคอง ตัดแก้ไขไปจนกว่าจะหมดชีวิตของเกี่ยวกันจะใดหรือไม่ ถ้ารัฐบาลผ่อนผันเรื่องนี้ ฉันจะรู้ สึกว่ารัฐบาลใครร่วมกับสมาชิกที่นี้และเห็นอกเห็นใจราษฎร เห็นประโยชน์จริง ๆ จะ ใดหรือไม่ได้ ฉันขอให้รัฐบาลแถลงในที่นี้ด้วยจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

นายไป - ระ สมานหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ใน เรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ เป็นเรื่องที่ท่านสมาชิกได้ยื่นคำร้องแล้วก็มี ทางรัฐบาลได้สั่งให้

เจ้าหน้าที่พิจารณาแล้ว รัฐบาลกำลังฟังความเห็นของเจ้าหน้าที่อยู่และจะตอบให้สมาชิกทราบในขณะนี้ยังไม่ได้ เมื่อได้รับความเห็นจากเจ้าหน้าที่แล้วจึงจะตอบให้ทราบ

๑๕.๒๐ น.

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ท่านรัฐมนตรีตอบกับท่านสมาชิกผู้นั้นเป็นคนละเรื่อง เรื่องที่ยื่นคำร้องเกี่ยวกับเรื่องภาษีต้องไปตามพระราชบัญญัติล่อเลื่อนคือขอผ่อนผันเรื่องภาษี เรื่องภาษีกับเรื่องขนาดเป็นคนละเรื่อง แต่เวลาหากว่าทางรัฐบาลจะกรุณาผ่อนผันให้ ในตัวพระราชบัญญัตินี้เองคือมาตรา ๕ ก็มีอำนาจที่จะผ่อนผันได้ เพราะฉะนั้นอยากจะขอวิงวอนสภา ฯ อีกครั้งหนึ่งว่า จะใช้มาตรา ๕ ผ่อนผันเสียจะได้หรือไม่ ถ้าหากว่าได้แก่พระราชบัญญัตินี้มากก็จะเอาไปกราบเท่าให้ดู คือในมาตรา ๕ นั้นมีข้อความว่า เมื่อใดประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ใดมีเกี่ยวชนิดขนาดตามที่กล่าวไว้ในมาตรา ๔ ก็ให้ผู้นั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงเกี่ยวของตนเสียให้ถูกต้องตามความประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ ภายในเวลาที่ผู้ว่าราชการเมือง ผู้ปกครองท้องที่ออกใบอนุญาตให้ใช้โคชั่วคราวไว้เป็นสำคัญ แขวงเมืองใดมีกำหนดเวลาผ่อนผันให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงเท่าใด ในผู้ว่าราชการเมืองผู้ปกครองท้องที่เมืองนั้นประกาศกำหนดเวลาในหนังสือราชกิจจานุเบกษาควยตามกำหนดนั้นไปต้องถือว่าผู้ที่มีเกี่ยวขนาดระหว่างล่อ ๒ ล่อผิดจากขนาดที่ไว้ไว้ในมาตรา ๔ นั้น มีความผิด"

จึงขอความกรุณาเรียนถามว่า สำหรับเกี่ยวในภาคกลางเวลานี้ท่านก็ยังไม่ใช้ประโยชน์อะไรความขอเท็จจริงที่รับกันแล้ว จะประกาศผ่อนผันต่อไปโดยไม่ให้ของตัดต้องทอนจะได้อหรือไม่

นายโป - ระ สมานหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลได้เรียนแล้วว่า มีเรื่องอยู่ในกระทรวง ไม่ใช่อะไร ไม่ใช่ภาษีอย่างเดียว นอกจากเกี่ยวแล้วยังมีรถ ๓ ล่อแถวหัวหินไม่เหมือนที่นี่ เพราะฉะนั้นเรื่องสี่เอาผลจริง ๆ ฟังเจ้าหน้าที่เขาว่ากันมาก่อนแล้วไปพบกันที่กระทรวง ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวเท่านั้น รถ ๓ ล่อควย

ไม่มีสมาชิกมีความเห็น

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น ข้าพเจ้าขอให้ประชุมวันนี้จบบุคคลเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอให้ไปรคยกันก่อน

- สมาชิกยกมือ ๒๓ คน
- ประธานสภา ฯ . ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น
- สมาชิกยกมือ ๑๖ คน
- ประธานสภา ฯ . ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นอันตกไป ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๒๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ผู้จกรายงาน

พ.ศ. ชม จันทราภัย
 พันธุ์ มูลศาสตร์
 พ.ศ. ขจร ขจรกลางสนาม
 เจ้าวรทัศน์ ณ ลำพูน
 อนุสรกรณ์
 ขอบ ราษฎร์วิรุฬห์กิจ
 ผล แสนสระสี
 บุญช่วย สุทธิพิย
 เจียน หงสประภาส

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
 ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 ถิน จุฑะรพ
 สุภร ศรีสุชาติ
 สุรินทร์ ลีพลากร
 สุวัฒน์ ขวสัทนณดิชิต
 เล็ก จารุณี

ตรวจแล้ว ๒ ส.ค. ๘๖

ทองเปลว ชลภูมิ
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ปลอกท วิเชียร ณ สงขลา
 ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พ.ศ. ชม จันทราภัย